

INE BOERMANS

EEN
OPSOMMING
VAN
TEKORT-
KOMINGEN

ROMAN

WWW.UITGEVERIJORLANDO.NL

In Een opsomming van tekortkomingen probeert Lot haar weg te vinden in een karig met familiegeluk bedeed leven. Haar nieuwe psycholoog lijkt niet echt te kunnen verklaren waarom ze zo vaak overmand wordt door verdriet. Als ze in de trein stapt, bijvoorbeeld, denkt Lot steevast aan nazi-transporten naar Auschwitz. En als ze worst eet denkt ze aan doodgeknuppelde varkens. De psych raadt haar aan om in die gevallen de sluisen maar eens goed open te zetten, maar ook dat lukt maar matig.

Natuurlijk heeft haar jeugd ermee te maken. Die werd immers bepaald door een weinig complimenteuze vader, een pijnlijke echtscheiding en de vroege dood van haar moeder. En ook nu nog heeft haar vader invloed op haar leven.

Er lijkt iets te veranderen als Lot haar eigen gezin vormt en een soort monument voor haar moeder begint te bouwen.

Ine Boermans (1976) studeerde af aan kunstacademie Minerva in Groningen en runde jarenlang straatgalerie De Kijkkasten aan de Amsterdamse Nieuwendijk. In 2016 verruilde ze de beeldende kunst voor de literatuur en publiceerde sindsdien essays en korte verhalen in *Extaze*, *Hard//hoofd*, *De Internet Gids*, *Tirade* en *Papieren Helden*. Een opsomming van tekortkomingen is haar debuutroman. Ine Boermans woont met haar man en kinderen in Groningen.

'Wát een goed boek heeft Ine Boermans geschreven: Een opsomming van tekortkomingen is grappig, fris en intelligent en grijpt me bij de keel. Het doet me denken aan *The Squid and the Whale* van Noah Baumbach, mijn lievelingsfilm.'

— Jente Posthuma, schrijver van *Waar ik liever niet aan denk*

'Zelden heb ik zo gelachen als om dit boek. Boermans bezit het vermogen om absurde menselijke verhoudingen zo op te schrijven dat de lezer schatert waar hij eigenlijk zou moeten huilen. Ik voorspel Boermans een grote toekomst.'

— Jeroen Thijssen, schrijver van *Solitude* en *Hazer*

'Een opsomming van tekortkomingen is een indringend debuut over verlies en familiebanden. Ine Boermans vertelt in droogkomische scènes vol verrassende observaties en een onderliggende pijn die voortdurend steekt.'

— Thomas van der Meer, schrijver van *Welkom bij de club*

'"Ik kan zien dat het je raakt," zegt de psych in Een opsomming van tekortkomingen – en raken, dat doet Ine Boermans, in haar droog-absurde stijl. Ze laat je hardop lachen om verstikkend verdriet.'

— Ilonka Leenheer, journalist voor *Elle*, *Harper's Bazaar*, *Linda*, *Vogue*, *JAN* en *FD Persoonlijk*

EEN OPSOMMING VAN TEKORTKOMINGEN

Wil je op de hoogte blijven van de boeken van Uitgeverij Orlando? Meld je dan aan voor onze nieuwsbrief op www.uitgeverijorlando.nl, of volg ons op Facebook, Twitter, LinkedIn of Instagram.

INE BOERMANS

Een opsomming van
tekortkomingen

uitgeverij
ORLANDO

© 2021 Ine Boermans
© 2021 Uitgeverij Orlando bv, Amsterdam
Omslagontwerp Joey Kops
© Foto auteur Marleen Sleuwits
Zetwerk Pre Press Media Groep

ISBN 978 94 93081 86 4
NUR 301

www.uitgeverijorlando.nl

Voor Morris en Harlan

De wachtkamer ruikt naar wc's die te weinig zijn doorgepoeld. Aan een muur naast de deur hangen informatieve posters: een oproep voor de Nationale Depressiedag van twee jaar geleden en een oude cursus Intuïtief ademen. BEGIN NU MET ADEMEN staat er in grote letters.

Mijn nieuwe psych heeft een vriendelijk vierkant hoofd, een ruimvallende mintgroene bloes en een grote bril. De foto op zijn website is van jaren geleden. Hij wil weten waarom ik er ben.

‘Hoe uiten uw klachten zich precies?’ vraagt hij.

‘Als ik de was sta te vouwen denk ik bijvoorbeeld: die arme mensen stonden ook gewoon de was te vouwen voor ze de volgende dag samen met hun kinderen werden vergast in Auschwitz.’

‘Dat klinkt inderdaad niet prettig,’ zegt de nieuwe.

‘Nee.’

Hij kijkt peinzend naar de dichtgeklapte laptop op zijn bureau.

‘Was het niet veel verder dan één dag rijden met de trein, Auschwitz?’ zegt hij.

‘Het was bij wijze van. Die vreselijke treinreis zit me ook dwars. Als ik op de trein stap bijvoorbeeld.’

‘Dat kan ik me voorstellen. Vooral als het druk is natuurlijk. Is het alleen Auschwitz?’

‘Nee, het zijn allerlei verschrikkingen. Als ik worst eet, dan denk ik aan al die varkens die worden doodgeknuppeld.’

‘Worden varkens doodgeknuppeld? Ik dacht dat knuppelen meer iets voor zeehondenbaby's was?’

‘Het is een slecht voorbeeld. Ik eet eigenlijk ook nooit worst. Volgens mij krijgen ze een stroomstoot of zoiets.’

‘Ook vervelend natuurlijk.’

‘Ja.’

‘Ik moet opeens denken aan een documentaire waarin een moeder en zoon alleen maar rauw en veganistisch voedsel eten,’ zegt de nieuwe. ‘Ze hebben een teckel en die krijgt ook alleen maar rauw en veganistisch eten. Ik dacht er toen aan hoe zielig ik dat vond voor die teckel.’

‘Ja,’ zeg ik.

‘Terug naar Auschwitz,’ zegt hij. ‘Heeft u enig idee wanneer deze beelden zich voor het eerst aandienen?’

Ik ben bang dat hij mijn klachten niet helemaal serieus neemt en leg hem ook nog mijn visioenen van de vastgevroren, om hulp roepende afgedankte sledehonden voor, de beren die aan een korte ketting van de ene voet op de andere springen omdat hun mishandelde poten zo’n pijn doen, en de huilende kinderen in de rij voor de gaskamers van Sobibor terwijl hun moeders voor hun ogen worden gebeten door nazi-herdershonden.

Ik voel me ondertussen verschrikkelijk slecht.

De nieuwe begint te zuchten. Of dat denk ik. In ieder geval begint hij op zijn clipboard te schrijven.

Ondanks dit alles voelt het toch als een opluchting om hier te zitten.

‘Waar zou het volgens jou vandaan kunnen komen?’ vraagt hij.

‘Ligt het niet altijd aan je jeugd?’ antwoord ik.

Lieve mam,

Ik heb nu echt bijna de hele erfenis opgebruikt. Eerst heb ik de krulset aangezet, na 22 jaar ongebruikt in een kast kwam er nogal wat geur en rook vanaf. Gelukkig had ik je zware Van Cleef en Arpels-parfum bij de hand om de geur te maskeren. Verstikken zou ik eerder zeggen. Ik heb de krullers ingedraaid en het kleine busje haarlak opgebruikt. Er kwam gelukkig niet veel uit want hij was verstoep.

Helaas heb ik je schoudervullingen niet geërfd en waren die al ruim voor je dood uit de mode. Wel heb ik je lippenstift opgedaan. Het oogde alsof ik het allemaal ironisch bedoelde, maar eigenlijk leek ik schrikbarend veel op jou. Eigenlijk vond ik dat leuk, ik had het je graag laten zien.

x je lievelingskind

Vorige week kwam ik erachter dat ik langer zonder moeder leef dan met. Toen mijn moeder stierf erfde ik van haar een Carmen-krulset, een jaren-zestigriem, een snijplank, zeshonderd gulden, een make-uptasje met – ook toen al – gedateerde make-up, wat stenen kralen, een monsterlijke zegelring, een oude agenda, een voicemailbericht en een nogal wanhopige kaart van haar aan mij.

De riem had volgens mijn moeder ‘maatje pink’, een maatvoering die ze vaak en divers inzette. Ook erfde ik een alcoholische stiefvader van wie ik na haar dood nog één keer iets heb gehoord. Hij was stomdronken en belde om sorry te zeggen.

Ik erfde van mijn moeder een roerig liefdesleven.

Lieve mam,

Ik dacht, laat ik mijn periode als alleenstaande student goed benutten en eens wat experimenteren. Zoals je aanraadde. Ik heb met een meisje gezoend, en daarna wat geaaid en bevoeld. Heel interessant allemaal, zo'n vrouwenlichaam. Ook waren er twee jongens die ik ook heb betast en gezoend. Dat was niet erg interessant, maar wel een stuk spannender. Ik ben toch wel echt hetero, vrees ik.

'Wat jammer!' zou je gezegd hebben. Ik had mijzelf ontzettend veel moed ingedronken. Echt idioot veel, want anders durfde ik dat uiteraard allemaal niet. Misschien ben ik toch wel tuttig, zoals je altijd beweerde.

Toen ik 's ochtends tussen de winkelende gezinnen met kinderen door naar huis zwalkte, liep ik bijna tegen een winkelpui, een vrouw en een lantarenpaal aan. Toen ik langs je huis liep, wilde ik eigenlijk opgekruld voor je deur gaan liggen slapen. Dan kon je me naar binnen vegen en cola voeren. En je zanderige mosselen met saus maken. Uiteindelijk ben ik toch maar naar huis gezwalkt.

x je lievelingskind

Ik erfde ook een disfunctionele vader met dito familie, maar die stel ik nog even uit. Misschien zakt hij steeds verder naar onderen en uiteindelijk uit het verhaal. Dat zou niet voor het eerst zijn en het lijkt me wel zo fijn.

Van uitstel komt afstel.

Helaas liet mijn moeder me, naast eerdergenoemde disfunctionele vader en stiefvader weinig – of eigenlijk geen – familie na. Ze zijn er wel, als namen in de verte. Vroeger zag ik ze weleens, heel sporadisch. Maar wij woonden ver weg in het noorden en het contact was moeizaam.

Ik herinner me vaag mijn tante Maaïke. Een verpleegster. Een kittig propje met grote borsten, en enkels en kuiten die in één rechte lijn doorliepen. Ze was zo kittig dat ik bang voor haar was.

Ik herinner me mijn tante Ellen. Dankzij een hoge bloeddruk een gezicht zo rood als haar haar en zo religieus als haar rokken lang waren. ‘Er zit nogal wat spanning op die vrouw,’ zei mijn moeder over haar.

Toen ik nog klein was, reden we af en toe naar het verre westen en zat ik daar op de bank. Het voelde als op visite gaan bij vreemden.

Als ik ze beter had gekend, dan zou ik hun uiterlijk vast met meer warmte hebben kunnen bekijken. Dan had ik met enige zorg over de bloeddruk van tante Ellen gepraat, of over de dikke enkels van Maaïke.

Voor mijn moeder waren het zussen. Ze deelden een jeugd. Het gemak waarmee ze op elkaar mopperden gaf me een steek van gemis. Ik wilde dolgraag mijn jeugd met iemand delen en mopperen op een broer of zus.

Mijn lijstjes voor Sinterklaas of mijn verjaardag zagen er jarenlang ongeveer hetzelfde uit:

EEN BROERTJE OF EEN ZUSJE

EEN PONY

Het verlangen naar een broertje of zusje bleef onveranderd, maar nadat mijn vader een pony voor me had gekocht, werd de omschrijving van de pony wel steeds gedetailleerder:

EEN LIEVE PONY

EEN LIEVE PONY DIE LUISTERT

EEN LIEVE PONY DIE LUISTERT EN NIET BIJT